

[Birgitte Husmark]

tikområder – det er det, der i den mest ufolkelige og udanske terminologi kaldes »mainstreaming« – i modsætning til også at tage udgangspunkt i kvinders situation og holde den op imod den gældende verdensorden, eller verdensuorden, og dermed gøre kvinder synlige. Begge strategier er nødvendige, og jeg tror ikke, at vi kan undvære nogen af dem.

Udviklingsministeren koncentrerede sig i sin korte tale meget om forberedelserne til den 4. verdenskvindekonference i Beijing. Jeg er helt enig i, at den proces, som her er sat i gang, er meget vigtig. I det internationale ligestillingsudvalg har vi netop fået udkastet til den rapport, som regeringen skal afgive om, hvordan det i Danmark står til med det, der hedder de fremadrettede strategier. Det er et imponerende grundigt dokument, og ved første hastige gennemsyn ser det ud til, at det faktisk er befriende ærligt. Det beskriver alle de forhold, hvor der stadig er brug for en massiv indsats.

Jeg vil gerne spørge ministeren for udviklingsbistand, om ministeren har planer for, hvordan dette store arbejde kan blive gjort til genstand for en virkelig bred diskussion. For det synes jeg faktisk det fortjener. Det vil kunne give inspiration til en debat, som vi alt for længe har manglet her i Danmark, hvor ligestillingsspørgsmålet jo har ligget lidt underdrejet. Der kunne vi netop få en samlet fremstilling af, hvordan tingene står til, og hvad det er for handlinger, der er nødvendige. Det tror jeg vi har brug for, og dér er det ikke nok – som der står i en pind i dagsordenen – at vi diskuterer det herinde i Folketinget. Det skal ud.

Men inden vi kommer til Beijing i 1995, er der jo også internationalt mange forberedelser, som jeg kunne ønske mig at udviklingsministeren havde sagt mere om. Nordisk Forum, som finder sted i Åbo i Finland her til sommer, fik én linje fra statsministeren trods den store betydning, dette mødested har for udviklingen af de fremadrettede strategier for kvinders ligestilling. Og udviklingsministeren nævnedes slet ikke Nordisk Forum med ét ord. Det er svært ikke at tolke dette som endnu et udtryk for den nedprioritering, der fra de nordiske regingers side sker af nordisk parlamentarisk samarbejde, men jeg afventer med spænding at høre mere om regeringens officielle nordiske ligestillingskonference.

Jeg savner imidlertid også information og dermed mulighed for deltagelse i forberedelsen af den kommende vigtige FN-konference »Befolkningskonferencen«, men her er den jo nu kommet på dagsorden også i det internationale ligestillingsudvalg, og det er jeg meget glad for.

Det her er blot nogle af de områder, der trænger til en langt bredere behandling, og derfor har jeg forsøgt at give den ene lille pind om international ligestilling lidt mere pondus. Men der er faktisk brug for, at alle gode kræfter arbejder her, og det betyder også, at der er meget ros til Udenrigsministeriet, for der er en stor opgave at løfte.

Ministeren for udviklingsbistand (Helle Degn):

De sidste tre års arbejde med handlingsplanen er det, der har været hovedtemaet for vores debat. Den har med svingende mellemrum koncentreret sig om hovedtemaerne i handlingsplanen, dvs. om opkvalificering, om kvinder og ledelse og om sammenhængen mellem arbejdsliv og familieliv.

Det er de tre hovedopgaver, der er sat fokus på. Det er det, vi skulle give nogle svar på. Det er dér, vi skulle se på, hvor langt vi var nået.

Jeg synes, ordførernes indlæg i debatten her i dag viser, hvor svært det er. Nu er vi kommet til noget af det seje. Vi er ikke gået i stå; vi er bare kommet til det seje træk, det, som måske ikke er så synligt og så højtråbende. Nu er vi kommet til det svære og det seje.

For det andet viste ordførernes indlæg her i dag for mig at se også et stort engagement fortsat, og det var glædeligt. Vi skal efter min opfattelse gå praktisk og systematisk til værks. Det er deri, fremdriften ligger, og der er flere, der i deres indlæg har nævnt, at der fortsat er et stort arbejde, der skal gøres.

Når vi skal gå praktisk til værks, vil jeg også lige komme med en kommentar til fru Lotte Henriksen, som også nævnte det konkrete område, som hedder Udenrigsministeriet. Der blev også sat projektørlys og fokus på Udenrigsministeriets personalepolitik. Jeg kan nævne, at det er for ringe for mig at se, at Udenrigsministeriet endnu kun kan ryste op med 8 pct. kvindelige ledere i en situation, hvor man går op, hvad der er sket inden for de sidste tre år. Der er over lønramme 35 kun 8 pct. kvinder i lederstillinger.